Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 19. Den 1ste Oktober 1898. 47de Aargang.

Mormons Bog og Spaulding Manuskriptet.

Følgende Stykke fandtes i »Boston Herald« af 18de Juli 1897:

„Mormons Bogs Fremkomst vækker Erindringen hos visse Mænd, der hørte nogle Kapitler blive oplæste af et Værk, kaldet »Manuscript Found«, og der fandtes en forbausende Lighed mellem de to.

Det blev attesteret, at omtrent tyve Aar, før Smith gjorde sin Opdagelse, giftede en meget lærd Præst af Cherry Valley sig og bosatte sig med sin Hustru i Salem i Ohio, men formedelst Sygelighed blev han nødsaget til at ophøre med at benytte Talerstolen.

Han interesserede sig meget for den Theori, der den Gang tiltrak sig Manges Opmærksomhed, nemlig at de nordamerikanske Indianere nedstammede fra Israels tabte Stammer; thi der fandtes i Nærheden af Salem mange ældgamle Gravhøje, hvilke formodentlig vare blevne opkastede af Landets tidligste Indbyggere, og han fattede den Ide at skrive en Bog derom, en Slags religiøs Novelle, grundet paa dette Begreb. Han brugte derfor en tre Aars Tid til at udarbejde sin Bog, der blev skreven efter den gamle Sprogbrug, man finder i Kong James' authentiske Udgave af den engelske Bibel.

For at fastholde dens paatagne Oldtids-Særkjende kaldte han den »The Manuscript Found«, hvilket betyder „Det fundne Manuskript", og i dens Fortale blev der sagt, at den var udarbejdet fra en Historie, der oprindelig var skreven af een af en Oldtidsnations Historieskrivere og opgraven af Jorden, hvor den for mange Tider siden var gjemt af Moroni, som var Mormons Søn og Manuskriptets Profet. Den indeholdt det meste af den saakaldte Historiebeskrivelse, der findes i Mormons Bog, og der er tydelige Beviser paa, at dens Forfatter læste mange af dens Kapitler for sin Hustru og sine Naboer før Aaret 1814. At Smith og Rigdon havde Manuskriptet ihænde kan lige saa klart bevises, som de stærkeste tilfældige Beviser kunne stadfæste nogen Ting."

I de næst paafølgende Aar, efter at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret, hvilket indtraf

den 6te April 1830, tiltrak en Mand ved Navn Solomon Spaulding sig megen Omtale. Skjøndt han var død og begraven, bragte hans Skrift, der kaldes »The Manuscript Found«, ham dog for en kort Tid en Smule Berømmelse i Omegnen. Denne Mand levede i Slutningen af det attende og Begyndelsen af det nittende Aarhundrede. Han døde i Aaret 1816. Nogle Aar for sin Død syntes hans Sind at være henvendt paa Oldtidssagers Undersøgelse, og i denne Sindsstemning skrev han sit Skrift, som han benævnede »Manuscript Story«, og som han holdt for at være en kort Beretning om de nordamerikanske Indianeres Forfædre, udtydet fra gamle Runeskrifter, der vare skrevne paa Pergamenter, hvilke han fandt i en Stengrube i Nærheden af sit Hjem i Coneaugh Creek, Ashtabula County, Pennsylvanien. Ved Pergamentet fandt han ligeledes Indianbuer og Pile samt andre Oldsager. Ved sin Død efterlod han dette romantiske Værk til sin Hustru. I 1834, næsten fem Aar efter Mormons Bogs Udgivelse, hørte en Apostat ved Navn D. P. Hurlburt, at dette Skrift eksisterede, og besluttede at udgive det sammen med et andet Skrift, han agtede at udgive, for derved at afslore og beskjæmme Mormonismen; dette Skrift benævnede han »Mormonism unveiled« (Mormonismen afsloret). Denne Bogs Indhold gik ud paa at modbevise, at Joseph Smith var sendt af Gud, og ligeledes Mormons Bogs Sandfærdighed; Hr. Hurlburt besøgte derfor Spauldings Enke og bad om at laane hendes afdøde Mands Manuskript; han fortalte hende, at han havde til Hensigt at udgive det sammen med sit Skrift for at modbevise Mormonernes Lære, og eftersom han vilde gjore gjældende, at Fortællingen, hendes Mand havde skrevet, var Oprindelsen til Mormons Bog, troede han bestemt, at der kunde sælges et stort Antal af disse Bøger, og han vilde med Glæde dele Fortjenesten med hende. Hr. Hurlburt fik ganske vist Manuskriptet ihænde og gjennemlæste Spaulding-Fortællingen i Forening med E. D. Howe & Co., med hvem han havde sluttet Kontrakt angaaende sin Bogs Fuldførelse; men da de fandt den helt forskjellig i enhver Henseende fra Mormons Bog, gjemte de den, og Hr. Hurlburt fortalte Fru Spaulding, at hendes Mands Manuskript var bleven ødelagt ved en Ildebrand, der fandt Sted i Trykkeriet i Painsville, Ohio, hvor det var bleven leveret til Trykning*).

Endskjønt der var bleven sluttet Overenskomst imellem D. P. Hurlburt og de Herrer Howe's Trykkeri-Kompagni i Painsville, fik sidstnævnte imidlertid at vide, at Hurlburts Karakter langt fra var af den paalideligste Slags, og de reve sig derfor aldeles løs fra ham, men vedbleve selv at opdigte og sprede falske Rygter og Beskyldninger mod Mormon-Samfundet og i Særdeleshed mod Mormons Bog. Sluttelig udgave de deres Værk, der kaldtes »Mormonism unveiled«; det bibeholdt alle de Løgne, som Hurlburt havde udspundet, men hans Navn blev tilbageholdt. I dette Værk forsøgte Hr. Howe at bevise, at Spaulding-Romanen i Virkeligheden var Originalen, hvorefter Mormons Bog var skreven. Men istedetfor at publicere »Manuscript Found«, hvilken Bog Folk selv

*) Manuskriptet blev dog ikke den Gang — ej heller senere — ødelagt, men blev ved Forsynets Styrelse opbevaret, indtil det omtrent halvtredsindstyve Aar senere ved Præsident Joseph F. Smiths Bestræbelser blev fundet og derefter trykt i Deseret News' Bogtrykkeri i Utah i Aaret 1886. Spaulding-Fortællingen er et Skrift paa 113 Sider.

kunde sammenligne med Mormons Bog og bruge deres egen Dømmekraft til at skjelne imellem begge, fik Hr. Howe flere Apostater og andre af Mormonernes værste Fjender til at aflægge edelige falske Vidnesbyrd paa, at de vidste, at de to Bøger vare en og den samme. Blandt andre af Hr. Howe's opdigtede Fremstillinger var denne, at Sidney Rigdon, som før havde boet i Pittsburg, hvor Fru Spaulding ogsaa boede en kort Tid, havde faaet den afdøde Præsts Manuskript i Besiddelse, nemlig fra Lambdin og Pattersen, som ejede et Bogtrykkeri der. Han havde udvidet og vidtløftiggjort Originalen og ved Mormon-Profeten Joseph Smiths Hjælp og Snedighed tillagt den sin religiøse Indblanding og sat den i Omløb som et ældgammelt og inspireret Værk.

Denne falske og indsmigrende Angivelse trak Mange til sig og anses i Almindelighed endnu i Dag af Vantroende for at være sandfærdig. Lad mig nu her sige angaaende Joseph Smiths og Sidney Rigdons Bekjendtskab, at disse to Mænd aldrig havde kjendt hinanden før længe efter, at Mormons Bog var bleven oversat fra Pladerne og 3000 Kopier af den trykte og udgivne. Sidney Rigdon siger selv, at han blev overbevist om Mormonismens Sandhed ved Gjennemlæsningen af Mormons Bog, og at han samtidig blev sikker paa Bogens Guddommelighed og paa Joseph Smiths guddommelige Mission som dens Oversætter.

I 1884, halvtredsindstyve Aar efter den paastaaede Ødelæggelse af Spaulding-Manuskriptet, var Hr. James H. Fairchild Præsident over Oberlin Universitetet, som den Gang var en af de mest berømte Læreanstalter i Ohio. Han tog sig en Sommerudflugt til Honolulu paa Sandwich-Øerne. Der mødte han en gammel Ven, som før var Udgiver af Bladet »Painsville Telegraph«, nemlig Hr. L. L. Rice, der tilligemed sin Datter og Svigersøn, Fru og Hr. Whitney, havde bosat sig i Honolulu. Medens han en Dag var i Besøg hos Hr. Rice, bad Hr. Fairchild ham at søge imellem sine gamle Papirer, om han muligvis kunde finde et eller andet gammelt Anti-Slaveri-Dokument, der kunde være noget værd i historisk Henseende. De begyndte at søge, og snart blev deres Opmærksomhed henvendt paa en temmelig stor Pakke pænt foldede Papirer, godt sammenbundne med et gammeldags Hørbaand. Udenpaa Pakken fandt de denne betydningsfulde Udskrift: »Manuscript Story-Connaugh Creek«. Pakkens forunderlige Titel faldt dem stærkt i Øjnene, og ved nøjere Undersøgelse sluttede de sig til, at dette maatte være det samme Manuskript, hvorfra det sagdes, at Mormons Bog havde sin Oprindelse, og i den Tro — skjøndt Hr. Fairchild og Hr. Rice paa Grund af deres langt højere Karakter over for mange andre, der havde antaget det samme, sendte Bud til Mormon-Missionens Kontor efter en Mormons Bog, og ved Hr. Whitneys og ligeledes en Hr. Bishop's Hjælp, eftersom denne var en meget agtet Borger i Honolulu — begyndte de at gjennemlæse Mormons Bog ved Siden af Salomon Spauldings »Manuscript Story«, og de vedbleve dermed, indtil de havde læst og sammenlignet dem fra Begyndelse til Ende, hvorpaa de erklærede, at de to Værker vare aldeles forskjellige. Skjøndt Hr. Rice ikke gjerne vilde skille sig fra Manuskriptet, lod han dog Præsident Fairchild faa det efter først at have ladet sig det kopiere Ord for Ord og

Linie for Linie, med alle dets Fejl i Stavning og Retskrivning. Hr. Fairchild bragte Manuskriptet hjem med sig og indlagde det i Oberlin Universitetet i Ohio — hvor det nu opbevares —, og derhos indrykkede han følgende Bekjendtgjørelse:

„Sagnet om Mormons Bogs Oprindelse fra det traditionelle Salomon Spauldings Manuskript vil man mulig nødes til at tilsidesætte. I Forening med Hr. Rice og Andre sammenlignede jeg det (nemlig Manuskriptet) med Mormons Bog og kunde ikke finde, at de havde nogen Lighed med hinanden, hverken som et Hele eller i Enkelthederne. Der synes ikke at være Lighed hos dem i noget Navn eller Tilfælde. Den højtidelige Skriftstil, hvori Mormons Bog er skrevet, saa særdeles lig den i den engelske Bibel, findes ikke i Spaulding-Manuskriptet. En anden Forklaring over Mormons Bogs Oprindelse maa søges, dersom nogen Forklaring om dens Oprindelse er nødvendig."

Hr. Rice kunde ikke forklare, hvorledes han var kommen i Besiddelse af Spaulding-Manuskriptet, paa anden Maade end den, at det maatte have været iblandt de gamle Papirer og andre Sager, han havde erholdt ved at kjøbe Trykkeriet i Painesville. Manuskriptet havde uden Tvivl ligget paa Trykkeriet, siden D. P. Hurlburt leverede det der i Aaret 1834. Præsident Fairchild ønskede uden Tvivl, at Sandheden skulde gjøres bekjendt angaaende hans Slutninger med Hensyn til de to forskjellige Bøger, og han publicerede derfor i »New York Observer« den 5te Februar 1885 et Aftryk af sin Bekjendtgjørelse, som ovenfor meddelt. Denne tiltrak sig Præsident George Reynolds Opmærksomhed straks efter, at den havde været i Bladet; han klippede den ud og sendte den med Posten i et Brev til Præsident Joseph F. Smith til Honolulu, hvor han den Gang var paa sin tredje Mission til Sandwich-Øerne. Præsident Smith besøgte Hr. Rice, og efter megen Overtalelse vandt han dennes Tilladelse til at laane Kopien, som Hr. Rice havde ladet skrive efter Manuskript-Fortællingen; dog fik Præsident Smith ikke denne Tilladelse, førend han havde lovet Hr. Rice at ville udgive Skriftet som en fuldført Bog og da tilbagelevere det til dets Ejer tilligemed femogtyve Eksemplarer af selve Bogen. Denne Overenskomst holdt Præsident Smith ubrødelig, thi han sendte straks Manuskriptet til Deseret News' Trykkeri i Utah, hvor han lod en lille Udgave trykke. Denne Bog, som Ord for Ord indeholder Spaulding-Manuskriptets Fortælling, er nu til Salgs paa ovennævnte Bogtrykkeris Kontor i Salt Lake City i Utah.

Dette Vidnesbyrd fra Hr. Fairchild og hans Broderskab er, fordi det kommer fra Mænd, som ikke tro paa noget, henhørende til Mormonismen, af den Slags Vidnesbyrd, som Verden ikke godt kan forkaste. Eftersom de ingen Tro have paa Mormons Bogs Guddommelighed, kunne deres Vidnesbyrd ikke modsiges; derfor staa de som en bestemt Modbevisning af de mange falske Beskyldninger, Hurlbert, Howe og andre have udspredt, at Spaulding-Manuskriptet var Originalen, hvorfra Mormons Bog blev udarbejdet. Desforuden have vi Vidnesbyrd af mange Tusinde Mænd og Kvinder, som tro paa Jesu Kristi Evangelium og ere Profeten Joseph Smiths urokkelige Efterfølgere, og som alle forene sig i at vidne om Mormons Bogs Sand-

hed. Jeg vil nu slutte denne Afhandling med at aflægge mit Vidnesbyrd om Mormons Bogs Guddommelighed; jeg vidner for al Verden, at jeg veed, den er sand, og jeg erklærer for Alle og Enhver, at Profeten Joseph Smith var sendt af Gud.

(Af Seymour B. Young i Y. M. M. I. Era.)

Tiende.

Det gamle Israels Historie, saaledes som den berettes i det gamle Testamente, beviser, at Tiende-Loven var gjældende fra Abrahams Tid indtil det jødiske Folks Adspredelse. At den var en Stammelov, tilhørende Præstedømmet, og ikke indstiftet alene for den mosaiske Dispensation bevises deraf, at Abraham betalte Tiende til Melchisedek (1. Mose Bog 14, 20.), og at Jakob gjorde den Pagt, at han vilde give Tiendedelen af sin Avl til Herren, findes omtalt i samme Bogs 28de Kapitel, 22de Vers. Begge disse levede før Moses.

I denne Dispensation blev Tiende-Loven gjenoprettet, og Lydighed mod samme er een af de første Pligter, der paahviler de Sidste-Dages Hellige. Omtrent atten Maaneder efter, at Kirken var bleven organiseret, nemlig den 11te September 1831, udgik fra Herren ved hans Tjener, Joseph den Seers Mund, følgende Erklæring. Efter Herrens Talemaade (som den bruges i Bibelen) brugte han Ordet „i Dag" om et Tidsrum, der strakte sig fra den Tid indtil Guds Søns anden Tilkommelse, og sagde: „Og sandelig siger jeg Eder, det er en Dag til Offer, en Tiende-Dag til mit Folk; thi den, som har betalt sin Tiende, skal ikke opbrændes. Thi efter i Dag kommer Opbrændelsen." Derved menes: ved Gud Søns anden Tilkommelse. „Thi sandelig siger jeg, i Morgen skulle alle Hovmodige og Hver, som øver Ugudelighed, være som Halm, og jeg vil opbrænde dem. Thi jeg er den Herre Zebaoth." (Se Pagtens Bog, 21de Stykke.)

Ved denne Erklæring forvisses vi om, at Enhver, der siger sig at tilhøre Guds Folk og ikke betaler Tiende, vil faa sin Plads blandt de Uretfærdige, naar Herren kommer, og vil faa Del i disses Fordømmelse. I en anden Aabenbaring gjentager Herren sine Ord, at det er nødvendigt, at hans Folk efterkommer Tiende-Loven „for at sikre sig mod hans Doms- og Opbrændelses-Dag".

Navnene paa dem, som ikke holde denne Tiende-Lov, skulle ikke indskrives hos Guds Folk: „Ejheller skal deres Slægtregister vedligeholdes eller overleveres, selv om det findes i nogen af Kirkens Bøger eller dens Historie. Deres Navne skulle ikke findes skrevne, ejheller deres Fædres eller deres Børns Navne, i Guds Lovs Bog, siger den Herre Zebaoth." Denne Aabenbaring blev ligeledes given kort efter, at Kirken var bleven organiseret.

Ligesom ethvert andet Princip, der tilhører Sidste-Dags Værket, maatte Tiendeloven ogsaa indføres ved Begyndelsen af hver Dispensation. Følgende interessante Beretning om den første Pagt og Forjættelse angaaende dette Princip i vor Tid findes i „Joseph Smiths Levnetsløb", dateret den 29de November 1834. Det indtraf ved en Højtidelighed, hvor der ytredes stor

Glæde over de store Velsignelser, Herren havde tildelt sit Folk.

Beretningen lyder saaledes: „Efter at vi havde begyndt, og vor Glæde ved denne Lejlighed var overordentlig fuld i Herren, besluttede vi at gjøre en Pagt med Herren, som følger: At hvis Herren vil velsigne os i vore Foretagender og aabne Udveje for os, saa at vi kunne blive i Stand til at betale vor Gjæld og ikke være bedrøvede eller beskjæmmes hverken af Verden eller af Guds Folk, ville vi give Tiende af Alt, hvad Herren giver os, til Uddeling blandt de Fattige i hans Kirke, eller paa anden Vis efter hans Befaling; at vi ville handle ret med det, han vil overlade os, saa at vi kunne erholde meget; at vore Børn, som efterfølge os, skulle ihukomme at holde denne hellige Pagt ubrødelig; og at vore Børn og Børneborn maa lære at kjende samme, vi have selv tilføjet vore Navne.

Joseph Smith, jun.
Oliver Cowdery.

Efter ovennævnte Pagt læses Følgende: „Og nu, o Fader, ligesom Du tillagde vor Fader Jakob og velsignede ham med Din beskjærmende og gavmilde Haand, ihvor han vandrede efter at have gjort en lignende Pagt med Dig; ja, da Du endog samme Nat aabnede Himlen for ham og viste ham Din store Benaadning og Magt og gav ham Forjættelser, vil Du ligeledes benaade os, hans Sønner; og ligesom hans Velsignelser overgik hans Forfædres og gjordes gjældende igjennem evige Tider, maa vore Velsignelser ligeledes vorde vedvarende."

Uagtet dette Princip blev prædiket kort efter Kirkens Organisation, gik der dog nogen Tid hen, før det naaede et anvendeligt Udviklingspunkt; thi der blev ikke aabenbaret nogen fastsat Lov desangaaende før den 8de Juli 1838.

Den Skik at betale Arbejdstiende synes at have taget sin Begyndelse paa den Tid, da Nauvoo-Templet blev bygget. I Josephs Smiths Historie under Dato den 23de Oktober 1841 findes følgende Uddrag af en Rapport om en Forsamling af nogle af Kirkens højeste Embedsmænd, afholdt i Lima, Illinois: „Det blev foreslaaet og assisteret, at Alle, som vare villige til at overlade Tiendedelen af deres Tid og Formue til Nauvoo-Templets Bygning, under Præsident Morleys Bestyrelse i Forening med hans Raadgivere, maatte tilkjendegive det ved at opløfte deres Hænder, og Forslaget vandt enstemmigt Bifald."

Følgende er en Aabenbaring, given ved Profeten Joseph Smith i Far West, Missouri, den 8de Juli 1838 som Svar paa det Sporgsmaal: „O, Herre, viis Dine Tjenere, hvad Du fordrer som Tiende af Dit Folks Formue?"

„Sandelig, saa siger Herren, jeg fordrer, at det hele Overskud af Eders Formue skal gives i min Menigheds Biskops Hænder i Zion til mit Hus's Bygning og til Grundlæggelsen af Zion, og til Præstedømmet, og til min Kirkes Præsidentskabs Gjæld, og dette skal være Begyndelsen til mit Folks Tiende, og derpaa skulle de, der saaledes have givet Tiende, betale en Tiendedel af alle deres Indkomster aarlig, og det skal være en fast Lov for dem til evig Tid, for mit hellige Præstedømme, siger Herren.

Sandelig siger jeg Eder, det skal ske, at alle de, der samle sig paa Zions Land, skulle hellige det overflødige af deres Formue, og iagttage denne Lov, ellers skulle de ikke agtes værdige at forblive iblandt Eder. Og jeg siger Eder, dersom mit Folk ikke iagttager denne Lov og holder den hellig, og ved denne Lov helliggjør Zions Land for

mig, at mine Skikke og mine Rettigheder maa holdes derpaa, at det maa være meget helligt, ſe, ſandelig ſiger jeg Eder, da ſkal det ikke være et Zions Land for Eder, og dette ſkal være et Mønſter for alle Zions Staver. Saa er det. Amen." (Se Pagtens Bog, 107de Stykke.)

Tiendeloven, ſom den findes indbefattet i de Aabenbaringer, vi have hentydet til, er en uforanderlig Befaling fra Johovah til ſit Folk; den tillader ikke nogen Afvigelſe fra deres Side, ſom ønſke at deltage i de Velſignelſer, der ere forjættede de Trofaſte i Zions Land, eller ſom ønſke at regnes blandt de Retfærdige og undgaa Opbrændelſen ved Herrens Tilkommelſe. (Overſat fra Compendium, Side 160.)

Vi ønſke nu at tilføje nogle faa Bemærkninger. Vi have ſet, at det laa Herrens Profet paa Hjerte, at de Hellige maatte faa Nøglen til Himlens Velſignelſer i Beſiddelſe, og han ſynes at have vidſt og forſtaaet, at jo nærmere vi ſtaa i Pagt med Herren, og jo mere vi beſtræbe os paa at gjøre hans Vilje og ſætte vor Lid til ham, desmere rede er Herren til at tage os i Varetægt og tildele os Alt, hvad vi behøve. Vi ſe, hvorledes Jakob ſtolede paa ham baade i Nød og i Velſtand, og vi have i den hellige Skrift mange andre Beviſer paa, at Herrens Velſignelſer hvilede paa dem, ſom vare ham lydige. Vi have god Lejlighed til at underſøge Sagen i vore Dage blandt de Sidſte-Dages Hellige, ſom holde Tiendeloven ubrødelig, ikke alene dem, der ere boſatte i Zion, men ogſaa dem i Adſpredelſen, og Herren ſiger: „Den Tjener, ſom ved ſin Herres Villie, men ej bereder ſig og gjør derefter, ſkal ſtraffes meget, medens den, ſom ikke kjender den, men dog haver forſet ſig, ſkal ogſaa ſtraffes, men mindre."

Om Nogen ſkulde forſøge at udlægge ovenangivne Aabenbarelſer ſaaledes, at de ikke vedkomme de Hellige i Adſpredelſen, paadrage de ſig et ſtort Anſvar for Herren ved at drage hans Børn fra Pligtens Sti iſtedetfor at lede dem fremad paa deres Vej til Frelſe og Salighed.

Offer er Nøglen til de rigeſte Velſignelſer hos Guds Folk, og Tienden er et Offer. Ved at overlevere Tienden opfylde vi en Pligt mod Herren; vi føle en Trøſt og Lettelſe i Hjertet ved at opfylde denne Pligt, hvilket ogſaa giver os Mod og Kraft til at opfylde andre Pligter, og vi nyde derved en Sindsro og Tilfredshed, der ikke kan kjøbes for Guld. Siden Aabenbaringen i 1838 har Guds Kirke gjort ſtore Fremſkridt i Verden; Tiendeloven har været i praktiſk Udførelſe ſaavel i Adſpredelſen ſom i Zion, og Herrens Folk har glædet ſig ved den Lejlighed, der er givet dem til at prøve Herrens Løfter til de Lydige, og til ſamtidig at deltage i hans Værks Forfremmelſe. Mon nogen Sidſte-Dages Hellig nu vilde paaſtaa, at Kirken har begaaet en ſtor Fejltagelſe ved at lade Guds Folk i Adſpredelſen nyde ſamme Velſignelſer ſom dem, der ere boſatte i Zion, ved at efterkomme ſamme Bud og Love, navnlig ved at efterkomme Tiendeloven og deltage i de Forjættelſer, der følge med dens Opholdelſe. Lad hver, ſom ønſker at komme i nær Berøring med Herren, og ſom ønſker at faa ſine daglige Bønner beſvarede, holde ethvert af Guds Bud og i enhver Retning gjøre hans Villie.

Den 1ste Oktober 1898.

Præsident George Christensens Afskedshilsen.

Da jeg nu af Herrens Tjenere, som præsidere over os, er løst fra mit Missionsarbejde i Skandinavien, og det er blevet mig tilladt at vende tilbage til mit Hjem i Zions Dale og til mine kjære, som længselsfulde vente paa mig, er det mig en stor Glæde at kunne benytte denne Lejlighed til at sende en Afskedshilsen til mine Medarbejdere i Herrens Tjeneste, som endnu en lille Stund blive tilbage for at virke i denne Del af hans Vingaard, og til alle mine Brødre og Søstre, som jeg har lært at kjende og elske under mit Ophold i disse Lande. Jeg ønsker at bringe dem min hjertelige Tak for den Tillid, de have vist mig, og den store Velvillie og Godhed, som er bleven mig tildelt. Jeg tager med mig dyrebare Minder, som aldrig ville udslettes af min Erindring.

Med Hensyn til mine Brødre, der have virket som Missionærer i den Tid, jeg har indtaget denne Stilling, ønsker jeg at sige, at de have været trofaste og nidkjære i at fremme Herrens Sag, og han har velsignet deres Bestræbelser, saa at vi have set rige Frugter af deres Arbejde. Ja, Herren har i Sandhed paa sin underfulde Maade ført mange oprigtige Sjæle til Sandheden og Lyset, saa at de nu i Forening med os glædes og frydes i hans Evangelium og dets Velsignelser. Brødrene, som have staaet mig nærmest paa Missions-Kontoret, og navnlig de, som have arbejdet med det trykte Ord, have min højeste Anerkjendelse for deres trofaste Hjælp og den Dygtighed, hvormed de have røgtet det Kald, som var dem anbetroet. Brødrene G. A. Brandt og Axel Jorgensen, af hvilke sidstnævnte nu er løst fra sin Missionsvirksomhed med Tilladelse til at rejse til Zion, have haft denne ansvarsfulde Plads i den Tid, som det har været min Lod at præsidere over Missionen, og jeg ønsker at tolke min dybe Taknemmelighed for deres trofaste Samarbejde.

Det har foraarsaget mig stor Glæde at møde og gjøre Bekjendtskab med Ældste Andreas Peterson, som af Kirkens Præsidentskab er kaldet til at overtage Bestyrelsen af den skandinaviske Mission. Jeg har funden, at han er en Mand, der fuldt ud er værdig til de Helliges udelte Tillid og Agtelse, og jeg er vis paa, at han vil vinde den Plads i vore Søskendes Hjerter her i Skandinavien, som han har vundet hos de Hellige, hvor han bor, hjemme i Bjergenes Dale. Det er med Glæde og fuld Tillid, at jeg overlader Missionens Affærer til hans Ledelse, i den Overbevisning, at de ere i gode Hænder. Maa Herren rigelig velsigne og styrke ham i dette ansvarsfulde Kald!

Lad mig til Slutning opmuntre mine Søskende til Trofasthed i det herlige Evangelium, som vi have annammet. Værer ydmyge for Herren og villige til at forsage Alt for hans Sag; da vil han føre os op, ud af Trængsler, for at nyde de Trofastes Løn i hans Rige.

Endnu en Gang Tak for al Eders Godhed imod mig. Maa Herren altid velsigne Eder. Et hjerteligt Farvel — paa Gjensyn hjemme i Zions Dale!

Eders Broder i den evige Pagt
George Christensen.

Præsident Andreas Petersons Hilsen.

Til de Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

Eftersom det er faldet i min Lod at blive kaldet af Herrens Tjenere til at virke i den skandinaviske Mission og til at afløse Præsident George Christensen, der nu har fuldbyrdet sit ansvarsfulde Kald som Præsident over den skandinaviske Mission, er det med Følelser af en dyb Ydmyghed for Herren, at jeg indtræder i dette høje Embede og forener mig med alle de Hellige i Skandinavien i Bøn til Gud, at han rigeligen vil velsigne Broder Christensen for den Trofasthed, han har udvist i Udførelsen af sit Arbejde her i disse Lande, og jeg ønsker hjerteligen, at Held og Lykke maa følge alle hans Foretagender i Fremtiden. Jeg kjender min Svaghed og Ufuldkommenhed til at udføre dette store og ansvarsfulde Kalds Pligter; dog ved jeg, at Gud er mægtig i de svage, og derfor haaber jeg, at Herren i sin Naade vil give mig rigeligen af den Aand, som tilhører dette Kald, saa at jeg, hans ringe Tjener, maa blive dygtiggjort til at udføre denne Mission til hans Ære og hans Tjeneres Tilfredshed.

Til mine Brødre, som ved Guds Præstedømme ere kaldte til at arbejde i denne Del af Herrens Vingaard for at sprede Himmelens Lys og Sandhed blandt Menneskenes Børn, vil jeg sige: Lader os ved forsigtig Talemaade og retfærdig Vandel hæderligen repræsentere Kristi Sag, saa at Troens Børn samt alle gode og oprigtige Mennesker maa lovprise vor himmelske Fader for Sandheden, som er aabenbaret i vor Tid. Og til de Hellige i Almindelighed vil jeg sige: Ihukom altid Eders Bønner samt Eders Pligter imod Gud og alle Mennesker; efterlev ethvert af Evangeliets Principper Dag for Dag; da skal Guds rige Velsignelser, saavel timelige som aandelige, blive Eder tildelte. Lader os i Forening arbejde for at sprede Evangeliet iblandt Menneskenes Børn; thi vi vide, at der er Tusinder af gode og oprigtige Mennesker, som endnu ikke have hørt den glade Tidende, men som gjennem vore Bestræbelser og Aandens Paavirkning i Fremtiden ville annamme det glade Budskab og blive regnede blandt den store Skare, som skal komme ud af stor Trængsel og Bedrøvelse med deres Klæder tvættede og gjort hvide i Lammets Blod, og som paa den Dag skulle indbydes til Herrens Glæde i Lyksalighedens Boliger paa Opstandelsens skjønne Morgen.

Haabende, at jeg i en nær Fremtid maa faa Lejlighed til at stifte nærmere Bekjendtskab med de fleste af Eder, og at Herren vil velsigne vore forenede Bestræbelser for hans Riges Fremgang, forbliver jeg

Eders ydmyge Tjener
Andreas Peterson.

Ankomst.

Følgende Missionærer fra Zion ankom den 20de September:

George A. Torgesen fra Logan, Utah, og Ole Petersen fra Grover, Wyoming.

Vi byde disse Brødre hjerteligt velkomne.

Beskikkelse.

Ældste George A. Torgesen beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Ældste Ole Petersen beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference.

Begge under deres respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Afløsning.

Paa Grund af Sygelighed løses følgende Ældster fra deres Missionsarbejde i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældste J. W. Lawson fra at præsidere over Goteborgs Konference.

Ældste Anton Andersen fra at arbejde i Aarhus Konference.

Begge have virket med Flid og Trofasthed, og vi ønske dem en lykkelig Hjemrejse.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Axel Augustson løses fra at arbejde i Stockholms Konference og beskikkes til at arbejde i Gøteborgs Konference.

Ældste Andrew Anderson løses fra at arbejde i Gøteborgs Konference og beskikkes til at arbejde i Skaane Konference.

George Christensen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencemøde i Stockholm.

Lørdagen den 10de og Søndagen den 11te September 1898.

Konferencen begyndte Lørdag Aften, og følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Joseph W. Mc Murrin af den europæiske Missions Præsidentskab, George Christensen, Præsident over den skandinaviske Mission, P. J. Sandberg, Præsident over Stockholms Konference, C. J. Fagergren, J. L. Cherling, G. Johnson, A. G. Erickson, C. C. Garff, John Felt, J. H. Carlén, J. C.

Groberg, C. O. Johnson, E. W. Edvalson, W. O. Hanson, H. F. Fernstrøm, Michael Ipson, Andrew M. Anderson, Albert Capson, John P. Løvgrén, J. E. Carlson, C. G. Johnson, E. A. Modeen, C. J. E. Bohman, J. H. Anderson, Andrew Johnson, John A. Anderson, G. A. Millerberg og Axel Augustson, samt to af Landets Sønner, nemlig Oscar Akerlind og C. Carlstrom.

Mødet begyndte med Sang, og Bøn blev opsendt af Ældste J. L. Cherling, hvorefter Koret sang en Salme. Præsident Sandberg bød de tilstedeværende velkommen og gjorde nogle indledende Bemærkninger, hvorefter C. J. Norman blev valgt til Konferencens Skriver. Derefter afgave følgende Grensforstandere deres Rapporter over Grenenes Tilstand: C. C. Garff, Eskilstuna; John Felt, Örebro; E. W. Edvalson, Solvarbo; Geo. A. Millerberg, Vesteraas; John E. Carlson, Sundsvall; C. O. Johnson, Upsala; Andreas Johnson, Gottlands Gren. Salmen Nr. 35 blev dernæst afsungen. C. J. Fagergren og H. F. Fernstrom aflagde Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Præsident Mc Murrin holdt dernæst en Tale, medens Axel Augustson oversatte hans Ord fra Engelsk til Svensk; han var glad ved at mødes med de Hellige i Stockholm og var vel tilfreds med Rapporterne om det Arbejde, som var blevet udført siden sidste Konference; det var nemlig det største Arbejde, der var udført i noget lignende Tidsrum i de sidste 25 Aar. Ingen burde prale deraf, men give Herren Æren derfor. Som det var blevet profeteret ved Salt Lake-Templets Indvielse, var Folkets Stemning mod de Sidste-Dages Hellige bleven meget formildet og mere modtagelig for Evangeliet.

Præsident George Christensen var ligeledes glad og tilfreds med Missionærernes Arbejde og takkede dem for deres Flid i at fremme Herrens Værk; han nedbad Guds Velsignelse over Missionærerne og deres Gjerning.

Præsident Sandberg gjorde nogle Bemærkninger, hvorefter Mødet blev sluttet med Sang samt Bøn af John P. Løvgrén.

Søndagen den 11te Kl. 10 Morgen.

Mødet aabnedes med Salmen Nr. 199, dernæst Bøn af G. Johnson, hvorefter Salmen Nr. 82 blev afsungen, og Uddelingen af den hellige Nadvere paafulgte.

Præsident P. J. Sandberg læste en Rapport over Stockholms Gren og ligeledes en anden om hele Konferencens Tilstand. Konferencen bestaar af 10 Grene, hvor 25 Missionærer fra Zion og to Ældster af det lokale Præstedømme virke. Desuden bestaar den af 93 Ældster, 58 Præster, 40 Lærere, 1186 Medlemmer og 264 Børn under 8 Aar. Totalsummen er 1662 Sjæle. Siden sidste Konference vare 118 blevne indlemmede i Kirken ved Daab, og 23 Børn modtoge Velsignelser af Præstedømmet, 18 ere emigrerede, 12 døde og 13 udelukkede. Missionærerne have besøgt 12,239 Familier, holdt 1915 evangeliske Samtaler og 409 Forsamlinger, udspredt 10,429 Skrifter og 255 Bøger. Der er i Konferencen 6 kvindelige Hjælpeforeninger, 2 unge Mænds og 1 unge Kvinders Foreninger og 5 Søndagsskoler; 300 betale Tiende, og »Nordstjärnan« har der 492 Abonnenter.

Ældsterne Andrew Anderson, C. J. E. Bohman, Oscar Akerlind, W. O. Hanson og W. Ipson aflagde kraftige Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og glædede sig ved at virke for Herrens Sag. Salmen Nr. 4 blev derpaa afsungen.

Ældste Axel Augustson talte om det store Frafald og Evangeliets Gjengivelse til Jorden i disse sidste Dage samt berørte flere af dets Principper.

Ældste J. L. Cherling fremsatte nogle Bemærkninger om Missionærernes Arbejde iblandt Folket, om Evangeliets første Principper og om Herrens Hensigt med sine Børn paa Jorden. Han sagde, at Evangeliet nu bliver prædiket paa Jorden som et Forberedelses-Værk for store og vigtige Ting, der snart ville ske.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 251 og Taksigelse af Ældste John E. Carlson.

Søndag Kl. 2. Eftermiddag.

Mødet begyndte med Salmen Nr. 2; Ældste C. G. Johnson opsendte Bøn til Herren, hvorefter Koret atter sang.

Følgende Ældster holdt korte Taler: Andreas Johnson, Carl Carlstrøm, A. Capson, J. H. Carlson og John A. Anderson. Alle følte sig glade ved at udsprede Lys om Kristi sande Evangelium og aflagde gode Vidnesbyrd om dets Sandhed.

Præsident Christensen foreslog Kirkens højere Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Derefter foresloges følgende:

Rulon S. Wells som Præsident over den europæiske Mission med Joseph W. Mc Murrin som hans Raadgiver.

George Christensen som Præsident over den skandinaviske Mission.

Axel Jørgensen som Oversætter og Skriver for „Skandinaviens Stjerne" og G. A. Brandt som Oversætter og Skriver for »Nordstjärnan«.

B. Sandberg som Præsident for Stockholms Konference og Forstander for Stockholms Gren.

Gustav Johnson og A. G. Erickson som Medhjælpere i Stockholms Gren.

C. E. Garff som Forstander for Eskilstuna Gren med A. Akerlin som Medhjælper.

John Felt som Forstander for Ørebro Gren med J. H. Carlson og J. E. Groberg som Medhjælpere.

E. W. Edvalson som Forstander for Solvarbo Gren med M. Ipson, A. Capson og Nils Monson som Medhjælpere.

W. O. Hanson som Forstander for Vesteraas Gren med H. F. Fernstrøm, Andrew Anderson og John P. Lovgren som Medhjælpere.

J. E. Carlson som Forstander for Upsala Gren med C. G. Johnson, C. Carlstrøm og E. A. Modeen som Medhjælpere.

C. O. Johnson som Forstander for Sundsvall Gren med C. J. E. Bohman og J. H. Anderson som Medhjælpere.

Andrew Johnson som Forstander for Gottlands Gren.

Koret sang dernæst en af Davids Salmer.

Præsident George Christensen udtalte sine Følelser om, hvor rigeligen Herren havde velsignet sine Tjeneres Bestræbelser i denne Del af sin Vingaard, og fortalte noget om sin Missionserfarenhed; han hentydede i sine Bemærkninger til Joseph Smiths Martyrdød og omtalte, hvorledes Brigham Young blev en stor Leder for de Hellige, og hvorledes Ørkenen ved de Helliges Flid blev forvandlet til et frugtbart Land. Taleren sagde, at der nu var stor Sorg over vor elskede Profets Død, og han gav en kort Skildring af dennes Liv og Karakter.

Præsident J. W. Mc Murrin sagde, at han i senere Aar havde rejst i Selskab med vor elskede Profet, som nu var hensovet, og havde derved haft god Lejlighed til at iagttage dennes gode

Karakter. Han gav en Skildring af Præsident Woodruffs Missioner til Forøerne og til England og berømmede dennes Ydmyghed og Tillid til Herren samt formanede de Hellige til at følge hans værdige Eksempel. Derefter sluttede Mødet med Afsyngelse af Salmen Nr. 109 og Taksigelse af E. C. Garff.

Søndag Kl. 6 Aften.

Mødet begyndte med, at Salmen Nr. 201 blev sungen, og Ældste Axel Augustson holdt Bøn, hvorefter Koret sang Salmen Nr. 108: „O, min Fader, Du, som troner".

Ældste C. O. Johnson talte om Tro, Omvendelse og Daab, hvorefter han udtalte sig om Evangeliets Borttagelse fra Jorden og det aandelige Mørke, der paafulgte, samt om Gjengivelsen af Evangeliet i denne sidste Tid.

Koret sang derpaa en af Davids Salmer.

Præsident J. W. Mc Murrin ønskede, at de Hellige vilde øve Tro og Tillid til Herren og skride fremad mod Fuldkommenhedens Maal. Han advarede de Hellige mod Brugen af berusende Drikke og Tobak og nævnede de Goder, der erholdes ved at adlyde Visdomsordet desangaaende. Han berørte Ægteskabsforholdet og Forældrenes Pligter mod deres Børn og fremlagde sit Vidnesbyrd om Herrens Gjerning paa Jorden i vor Tid.

Præsident George Christensen talte om de Velsignelser, der følge dem, som ere lydige mod Herrens Bud. Han takkede alle, som havde bidraget til at gjøre deres Besøg saa behageligt, og nedbad Guds Velsignelser over Missionærerne og de Hellige, saa at Værket maatte trives og gjøre Fremgang.

Præsident J. P. Sandberg følte sig taknemmelig for de Lærdomme, der vare blevne givne, og haabede, at Alle og Hver vilde bevare dem i Erindringen. Han bar sit Vidnesbyrd om Profeten Joseph Smiths guddommelige Mission og sluttede med at takke Alle, som havde deltaget i Konferencen.

Koret sang en Salme, hvorefter Taksigelse af Præsident George Christensen.

Om Mandagen den 12te blev der holdt et Møde af Præstedømmet, hvor mange gode Instruktioner bleve givne til Missionærerne.

C. J. Norman,
Skriver.

Konferencemøde i Gøteborg.

Den 17de og 18de September 1898.

Konferencen tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 17de, og følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Jos. W. Mc Murrin af den europæiske Missions Præsidentskab, Andreas Peterson, Præsident over den skandinaviske Mission, John W. Larson, Præsident over Gøteborgs Konference, W. Anderson, C. F. Carlson, N. S. Pond, O. A. Okerlund, And. Anderson, John Johnson, C. E. Forsberg, Peter S. Olson, Isaak Peterson, L. Erickson, F. Peterson, G. A. Anderson, A. W. Osman, A. Lundberg, Axel L. Holmgrén, A. F. Elggren, R. B. Larson, John H. Quist, David Blomquist, Axel Augustson og J. L. Eherling.

Mødet begyndte med Afsyngelse af

Salmen Nr. 83, hvorefter Præsident J. W. Larson holdt Bøn, og Koret sang Nr. 77.

Præsident Larson bød alle velkommen og gjorde nogle Bemærkninger; det blev derefter vedtaget, at Axel L. Martensen skulde være Konferencens Skriver.

Missionærerne fra forskjellige af Grenene afgave deres Rapporter angaaende Stillingen; det fremgik af disse, at Evangeliet havde haft god Fremgang og Udsigterne for Fremtiden vare lovende.

Derpaa oplæste Præsident J. W. Lawson følgende Rapport: Gøteborgs Konference indbefatter 8 Grene, hvori der arbejder 1 Højpræst, 19 af de Halvfjerds Quorum og 1 Ældste af Landets Sønner. Det lokale Præstedømme bestaar af 52 Ældster, 21 Præster, 22 Lærere og 25 Diakoner. Der er 447 Medlemmer og af Børn under 8 Aar 152. Total-Antallet er 719. Der lejes 5 Lokaler, hvor regelmæssige Forsamlinger afholdes. Der er 4 kvindelige Hjælpeforeninger, 1 Unge Mænds og Unge Kvinders Forening og 5 Søndagsskoler. Siden sidste Konference ere 39 Personer blevne døbte, 17 Børn velsignede, 32 emigrerede, 5 døde og 4 udelukkede; 192 abonnere paa »Nordstjärnan«, og 171 betale Tiende. Missionærerne have besøgt 6,702 Familier, holdt 1,428 evangeliske Samtaler, 253 Forsamlinger og spredt 7,191 Skrifter og 89 Bøger.

Præsident Andrew Peterson udtalte sin Glæde over at mødes med de Hellige i Skandinavien og skildrede Evangeliets Indførelse i disse Lande ved Apostel Erastus Snow og 3 af hans Medarbejdere.

Mødet sluttedes med Salmen Nr. 91 og Taksigelse af Ældste Gustaf Anderson.

Søndag den 18de Kl. 11 Formiddag.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 246 og Bøn af Ældste Andr. Anderson; derpaa sang Koret Sangen Nr. 78.

Ældste Charles E. Forsberg talte om vor Tro paa Menneskenes Frelse og andre af Evangeliets første Principper, hvilke han bevisliggjorde ved den hellige Skrift.

Præsident Andrew Peterson talte om, at Gud har givet Menneskene Frihed til at handle; han henviste til vore første Forældres Overtrædelse af Guds Befaling og til Forsoningen, vor Frelser tilvejebragte ved sin Død og Opstandelse, og beviste med Bibelen, at alle Evangeliets Anordninger og Principper maa adlydes, for at Frelse kan opnaas, saaledes som Jesus og hans Apostle lærte dem.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 167 og Taksigelse af Ældste John W. Lawson.

Søndag Kl. 4 Eftermiddag.

Ved Mødets Begyndelse blev Sangen Nr. 12 afsungen, dernæst Bøn af J. W. Lawson, hvorefter Koret sang Salmen Nr. 121.

Ældste Andrew Anderson bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse til Jorden i denne sidste Tid og formanede alle til at annamme og efterleve det.

Ældste F. Peterson sagde, at i de Sidste-Dages Helliges Samfund findes der Profeter og Apostle, som ere bemyndigede af Gud, og han aflagde sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Præsident J. W. Mc Murrin, med Axel Augustson som Tolk, bar Vidnesbyrd om, at Gud og hans Søn, Jesus Kristus, havde besøgt vor Jord i dette Aarhundrede og ved Engles Betjening

gjengivet det hellige Præstedømme. Han talte om, hvor nødvendigt det er, at vi skulle adlyde Tiende-Loven, og bevidnede, at Joseph Smith var en sand Guds Profet.

Præsident Andreas Peterson talte om Tro og Lydighed, og som Eksempel henviste han til Abraham; han talte endvidere om Kristi Forkjærlighed for Menneskene, hvilket han udviste ved at lade sit eget Liv for os, medens han tillige viste den højeste Lydighed mod sin Fader i Himmelen.

Mødet blev derpaa sluttet med Sangen 198, og Bøn af Ældste Axel Augustson.

Søndag Kl. 8 Aften.

Mødet begyndte med Afsyngelse af Sangen Nr. 116 og Bøn af Ældste John Johnson; derefter blev Sangen Nr. 118 afsungen.

Ældste G. Anderson sagde angaaende Daabens Gavn og Nødvendighed, at den var til Frelse, ligesom Jesus sagde til Nikodemus.

Ældste Isaac Peterson tilskyndede sine Tilhørere til at læse Bibelen, efterleve dens Lærdomme og ikke rette sig efter Menneskebud.

Præsident Mc Murrin tilkjendegav, at Ældste Andrew Peterson var bleven kaldet til at præsidere over den skandinaviske Mission, og at George Christensen var bleven løst fra samme Kald med Tilladelse til at rejse hjem til Zion.

Præsident Peterson foreslog derpaa Kirkens almindelige Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, og derefter følgende Ældster til deres respektive Kaldelser:

Rulon S. Wells som Præsident over den europæiske Mission, med Joseph W. Mc Murrin som hans Raadgiver.

Andrew Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission.

Frederick Christensen som Oversætter og Skriver for „Skandinaviens Stjerne".

G. A. Brandt som Oversætter og Skriver for »Nordstjärnan«.

Præsident Lawson blev løst fra at præsidere over Goteborgs Konference med Tilladelse til at rejse hjem efter at have virket trofast i sit Missions-Arbejde.

Præsident J. W. Lawson foreslog C. E. Forsberg som Præsident over Gøteborgs Konference og Forstander for Goteborgs Gren.

Axel Augustson og C. F. Carlson som Medhjælpere i Goteborgs Gren.

Peter S. Olson som Forstander for Wingaakers Gren med Julius Erickson som Medhjælper.

John Johnson som Forstander for Norrkøping Gren med A. F. Elggren og N. S. Pond som Medhjælpere.

Louis Erickson som Forstander for Skøfde Gren med Isaac Peterson og O. Okerlund som Medhjælpere.

David Blomquist som Forstander for Vestervig Gren med A. W. Ossman som Medhjælper.

F. Peterson som Forstander for Jønkoping Gren med Axel L. Holmgren som Medhjælper.

G. A. Anderson som Forstander for Halmstads Gren med J. H. Quist som Medhjælper.

R. V. Larson som Forstander for Troldhættens Gren med Aaron Lundberg som Medhjælper.

Alle disse Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Præsident Lawson takkede de Hellige for alt det gode, de havde udvist mod ham, formanede dem til Trofasthed og nedbad Herrens Velsignelse over dem.

Præsident Charles E. Forsberg følte sig svag og ufuldkommen til at udføre de Pligter, hans ansvarsfulde Kald medførte, men han vilde med Guds Hjælp og Missionærernes og Søskendenes Bistand bestræbe sig derpaa.

Præsident Mc Murrin formanede og opmuntrede de Hellige til Trofasthed i den Pagt, de have sluttet med Herren, og til at være forsigtige, overbærende og eftergivende mod hverandre; han formanede dem til Lydighed mod Præstedømmet og til Ydmyghed for Herren samt til at holde Bøn i deres Hjem. Han takkede Alle for den gode Modtagelse, han havde nydt, og nedbad Guds Velsignelse over de Forsamlede.

Konferencen sluttedes derpaa med Sang, hvorefter Bøn af Ældste P. S. Olson.

Mandagen den 19de blev et Præstedømsmøde afholdt, hvor Missionærerne fik mange gode Raad og Instruktioner.

Axel L. Martensen,
Skriver.

Dødsfald.

Christian Jensen, født den 30te April 1826 i Grønholdt, Flade Sogn, Hjørring Amt, Danmark, døde i Richfield, Sevier County, Utah, den 12te August 1898. Han annammede Evangeliet tillige med sin Hustru den 8de December 1854 og emigrerede til Utah i Aaret 1866. Broder Jensen døde som en trofast Sidste-Dages Hellig i Haabet om en herlig Opstandelse.

Olaf Olsen, født den 6te August 1844 i Kristiania, Norge, døde i Richfield, Sevier County, Utah, den 26de Juli 1898. Broder Olsen annammede Evangeliet i 1871 og emigrerede til Utah i Aaret 1877. Han levede og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).